

Proloog

Van alle waardeloze, waardeloze avonden die ik in mijn hele waardeloze leven heb gehad, hebben we het, op een schaal van 1 tot 10, over... een -6. En dan leg ik de lat nog niet eens zo gek hoog.

Ik wip van de ene voet met blaren op de andere en voel de regen in mijn kraag druppen. Ik hou mijn spijkerjack bij wijze van paraplu over mijn hoofd, maar het is niet bepaald waterdicht. Ik wil alleen nog maar een taxi aanhouden, naar huis gaan, die stomme laarzen uitschoppen en een lekker warm bad nemen, maar we staan hier al tien minuten en er is nog steeds geen taxi te bekennen.

Ik crepeer van de pijn in mijn tenen. Ik koop nooit meer schoenen bij Cut-Price Fashion. Ik heb deze laarzen vorige week in de uitverkoop gekocht (zwart lakleer, lage hakken, ik draag nooit hoge). Ze waren een halve maat te klein, maar de verkoopster zei dat ze nog uitliepen en dat mijn benen er zo lang in leken. En ik geloofde het. Echt, ik ben de grootste oen van de wereld.

We staan op een hoek ergens in het zuidwesten van Londen waar ik nooit eerder ben geweest en de muziek van de ondergrondse disco dreunt zwak door onze voeten. Carolyns zus, die propper is, had korting op de entree voor ons geregeld, daarom zijn we helemaal hierheen gesjouwd. Alleen moeten we nu nog zien thuis te komen, en ik ben de enige die zelfs maar naar een taxi úitkijkt.

Fi heeft de enige portiek in de buurt ingepikt en staat de amandelen te knippen van een jongen die ze eerder aan de bar heeft versierd. Hij is leuk, ondanks dat enge snorretje. Hij is ook kleiner dan Fi, maar dat geldt voor veel mannen, want ze is bijna een meter tachtig. Ze heeft lang haar, een brede mond en de bijbehorende bo-

venmaatse lach. Als Fi echt iets leuk vindt, legt ze het hele kantoor plat.

Even verderop schuilen Carolyn en Debs onder een krant, arm in arm, 'It's Raining Men' brullend alsof ze nog steeds op het karaoke-podium staan.

Debs steekt haar arm naar me uit en roept: 'Lexi! Het regent mannen!' Haar lange blonde haar is helemaal piekerig van de regen, maar ze kijkt nog vrolijk. Debs grote hobby's zijn karaoke en sieraden maken; ik heb toevallig een paar oorbellen in die ze voor mijn verjaardag heeft gemaakt: kleine zilveren L's waar cultivéparels aan bungelen.

'Het regent helemaal geen mannen!' roep ik chagrijnig terug. 'Het regent gewoon!'

Normaal ben ik ook gek op karaoke, maar vanavond ben ik niet in de stemming om te zingen. Ik voel me helemaal beurs vanbinnen en zou het liefst in een hoekje kruipen. Was Duffe Dave maar komen opdagen, zoals hij had beloofd. Hij had me al die sms'jes met *luv u Lexi* gestuurd en me bezworen dat hij er om tien uur zou zijn. Ik heb de hele tijd naar de deur zitten kijken, ook toen de meiden zeiden dat ik het moest opgeven, en nu voel ik me een kwezelige debiel.

Duffe Dave werkt als telefonisch verkoper van auto's en hij is mijn vriendje sinds we elkaar van de zomer op de barbecue van de vriend van Carolyn leerden kennen. Ik noem hem geen Duffe Dave om hem te beledigen; het is gewoon zijn bijnaam. Niemand weet nog hoe hij eraan is gekomen en zelf wil hij het niet zeggen. Hij probeert juist een andere bijnaam te krijgen. Een tijdje terug begon hij zichzelf 'Butch' te noemen omdat hij denkt dat hij op Bruce Willis in *Pulp Fiction* lijkt. Hij heeft inderdaad een geschoren hoofd, maar daar houdt de gelijkenis dan ook mee op.

Maar goed, 'Butch' pakte niet. Voor zijn maten op het werk blijft hij gewoon Duffe Dave, zoals ik Slagtand word genoemd, al sinds mijn elfde. En soms Pannenspons. Ik moet toegeven dat mijn haar best kroest. En dat mijn tanden nogal scheef staan. Maar ik zeg altijd dat dat mijn gezicht karakter geeft.

(Nee, dat lieg ik. Fi zegt dat het mijn gezicht karakter geeft. Ik-

zelf wil er iets aan laten doen zodra ik het geld bij elkaar heb en de moed kan opbrengen met een beugel te lopen, nooit dus, waarschijnlijk.)

Er doemt een taxi op en ik steek snel mijn hand op, maar een paar anderen zijn me voor. Super. Ik stop mijn handen weer in mijn zakken en tuur sneu de beregende straat af, zoekend naar weer een licht op een dak.

Het is niet alleen dat Duffe Dave me heeft laten zitten, het komt ook door de bonussen. Vandaag was het bij ons op het werk het eind van het boekjaar. Iedereen kreeg een papiertje waarop stond hoeveel hij kreeg en begon opgewonden in het rond te dansen, want het bedrijf bleek in 2003-2004 boven verwachting te hebben verkocht. Het was alsof Kerstmis tien maanden eerder kwam. Ze hadden het er de hele middag over wat ze met het geld zouden gaan doen. Carolyn maakte plannen voor een vakantie naar New York met haar vriendje Matt. Debs maakte een afspraak om highlights te laten zetten bij Nicky Clarke, waar ze altijd al eens naartoe wilde. Fi belde naar Harvey Nichols om een nieuwe, coole tas te reserveren, een 'Paddington' of zoiets.

En dan ik. Met niks. Niet omdat ik niet hard had gewerkt, niet omdat ik mijn doelstellingen niet had gehaald, maar omdat je een jaar bij het bedrijf in dienst moet zijn om voor een bonus in aanmerking te komen, en ik zat er net een week naast. Een wéék. Het is zó gemeen. Zó krenterig. Ik bedoel, als ze me hadden gevraagd wat ik ervan vond...

Nou ja. Alsof Simon Johnson ooit de mening zou vragen van de Toegevoegd Junior Verkoopmanager (Vloermaterialen). Dat is ook zoiets: ik heb de stomste functienaam die je maar kunt bedenken. Het is gewoon gênant. Het past zelfs bijna niet op mijn kaartje. Hoe langer de titel, heb ik vastgesteld, hoe waardelozter de baan. Ze denken dat ze je kunnen verblinden met woorden en dat je dan niet merkt dat je in een hoekje van het kantoor zit met die stomme opdrachten waar niemand anders aan wil werken.

Een auto rijdt door een plas bij de stoep en ik spring achteruit, maar dan heb ik al een golf water in mijn gezicht gekregen. Ik hoor Fi in haar portiek de boel opwarmen door in het oor van de leuke

jongen te fluisteren. Ik vang een paar bekende woorden op en moet ondanks mijn slechte humeur mijn lippen op elkaar klemmen om niet te lachen. Maanden geleden hadden we een meidenavond die erop uitdraaide dat we elkaar vertelden wat we tijdens het vrijen zeiden. Fi zei dat ze altijd hetzelfde zegt en dat ze er altijd prijs mee heeft: 'Ik geloof dat mijn slip smelt.'

Nou ja. Welke vent valt daar nou voor?

Tja. Allemaal, als ik Fi mag geloven.

Debs bekende dat het enige woord dat ze tijdens het vrijen kan uitbrengen zonder in de lach te schieten 'heet' is. Ze zegt dus alleen maar 'ik ben heet', 'wat ben je heet' of 'dit is echt heet'. Als je er zo uitziet als Debs, heb je volgens mij ook geen uitgebreid repertoire nodig, trouwens.

Carolyn, die al een miljoen jaar met Matt is, zei dat ze in bed nooit veel meer zegt dan 'au' of 'hoger' of, een keer toen hij bijna klaarkwam: 'O, shit, ik heb mijn stijltang niet uitgezet.' Ik weet niet of ze het echt meende, want ze heeft een raar gevoel voor humor, net als Matt. Ze zijn allebei superslim, op het nerdige af, maar ze doen er niet moeilijk over. Als we met de hele groep op stap zijn, slingeren die twee elkaar zoveel beledigingen naar het hoofd dat je moeilijk kunt zeggen of ze ooit iets menen. Ik vraag me af of ze het zelf wel weten.

Toen was ik aan de beurt en ik zei heel eerlijk dat ik de man altijd complimentjes maak. Zo zeg ik tegen Duffe Dave altijd dingen als: 'Wat heb je mooie schouders,' en 'Wat heb je mooie ogen.'

Ik zei er niet bij dat ik zulke dingen zeg omdat ik stiekem altijd hoop dat een man zal zeggen dat ik ook mooi ben.

Ik zei er ook niet bij dat dat tot nog toe niet was gebeurd.

Nou ja. Maakt niet uit.

'Hé, Lexi.' Ik kijk op en zie dat Fi zich van de leuke jongen heeft losgeweekt. Ze trekt mijn spijkerjack over haar hoofd en pakt een lippenstift.

'Hé,' zeg ik terwijl ik de regendruppels van mijn wimpers knipper. 'Waar is je vrijer?'

'Zijn date vertellen dat hij weggaat.'

'Fi!'

‘Wat is er?’ Ze lijkt zich niet te schamen. ‘Ze hebben geen relatie, hoor. Of niet zo’n belangrijke.’ Ze smeert zorgvuldig nieuw brievenbusrood op haar mond en kijkt dan peinzend naar het stompe staafje. ‘Ik ga een hele lading make-up kopen,’ zegt ze. ‘Dior, de hele mikmak. Ik heb er nu het geld voor.’

‘Moet je doen!’ zeg ik zo enthousiast mogelijk. Het muntje valt en Fi kijkt naar me op.

‘O, shit. Sorry, Lexi!’ Ze slaat een arm om mijn schouder en geeft me een kneepje. ‘Jij had ook een bonus moeten krijgen. Het is niet eerlijk.’

‘Geeft niet.’ Ik doe mijn best om te glimlachen. ‘Volgend jaar beter.’

‘Gaat het wel?’ Fi neemt me onderzoekend op. ‘Wil je nog ergens iets gaan drinken of zo?’

‘Nee, ik moet naar bed. Het is morgen weer vroeg dag.’

Ik zie dat het haar begint te dagen. Ze bijt op haar onderlip. ‘Tjéé-sus. Dat was ik ook helemaal vergeten, door die bonus en alles... Sorry, Lexi. Het is echt een rottijs voor je.’

‘Welnee!’ zeg ik snel. ‘Het is... Ik probeer het niet op te blazen.’

Niemand houdt van zeurpieten, dus slaag ik er op de een of andere manier in vrolijk te glimlachen om te laten zien dat ik het geen punt vind dat ik het in de steek gelaten meisje met de scheve tanden en geen bonus ben van wie de vader net is overleden.

Fi zegt niet meteen iets. Haar groene ogen schitteren in de lichtbundels van passerende auto’s.

‘Het komt wel goed,’ zegt ze dan.

‘Denk je?’

‘Ja.’ Ze knikt energiek. ‘Je moet er gewoon in geloven. Kom op.’ Ze geeft me nog een kneepje. ‘Wat ben je nou, een vrouw of een veldmuis?’ Dat zegt Fi al sinds we vijftien waren en ik moet er nog steeds om lachen. ‘En weet je?’ vervolgt ze. ‘Volgens mij had je vader gewild dat je met een kater naar zijn uitvaart kwam.’

Ze heeft mijn vader een paar keer ontmoet. Ze zou best eens gelijk kunnen hebben.

‘Hé, Lexi.’ Fi’s stem is opeens zachter en ik zet me schrap. Ik ben toch al een beetje wankel, en als ze nu iets liefs over mijn vader

zegt, moet ik misschien huilen. Ik bedoel, niet dat ik hem zo goedkende, maar je hebt maar één vader... 'Heb je een condoom voor me?' doorklieft haar stem mijn gedachten.

Juist. Ik heb me dus nodeloos zorgen gemaakt over een overdosis medeleven.

'Voor je weet maar nooit,' voegt ze er met een ondeugende grijns aan toe. 'Ik bedoel, waarschijnlijk gaan we gewoon over de wereldpolitiek discussiëren en zo.'

'Ja, vast.' Ik wroet in de groene Accessorize-tas die ik voor mijn verjaardag heb gekregen, diep er de bijpassende portemonnee uit op en haal er een condoom uit, dat ik discreet aan haar geef.

'Bedankt, schat.' Ze geeft me een zoen op mijn wang. 'Hé, heb je zin om morgen bij me te komen eten? Als het allemaal achter de rug is? Dan maak ik spaghetti carbonara.'

'Ja,' zeg ik met een dankbare glimlach. 'Dat zou super zijn. Ik bel je nog.' Ik verheug me er nu al op. Een bord heerlijke pasta, een glas wijn en dan alles over de uitvaart aan Fi vertellen. Fi kan de afschuwelijkste dingen nog een grappige draai geven, ik weet zeker dat we ons rot gaan lachen... 'Hé, een taxi! Taxiíí!' Ik ren naar de stoeprand. De taxi stopt en ik wenk Debs en Carolyn, die 'Dancing Queen' staan te brullen. Carolyns brillenglazen zitten vol regendruppels en ze is een noot of vijf verder dan Debs. 'Hallo daar!' Ik steek mijn hoofd door het raampje en mijn natte slierten haar vallen voor mijn gezicht. 'Kunt u ons eerst naar Balham brengen en dan...'

'Sorry, meid, geen karaoke,' onderbreekt de chauffeur me met een dreigende blik op Debs en Carolyn.

Ik kijk hem verbaasd aan. 'Hoe bedoelt u, geen karaoke?'

'Ik wil niet van die meiden in m'n wagen die me de kop kraken met dat valse gekrijs.'

Dat kan hij niet menen. Je kunt geen mensen weigeren omdat ze zingen.

'Maar...'

'Mijn wagen, mijn regels. Geen drank, geen drugs en geen karaoke.' Voordat ik nog iets kan zeggen, schakelt hij en dendert weg.

'Je kunt geen "geen karaoke"-regel hebben!' roep ik de taxi vertoewend na. 'Dat is... discriminatie! Het is tegen de wet! Het is...'

Ik breek machteloos mijn zin af en kijk om me heen. Fi is weer in de armen van de leuke jongen gedoken. Debs en Carolyn voeren de ergste 'Dancing Queen' op die ik ooit heb gezien; ik kan het die taxichauffeur eigenlijk niet kwalijk nemen. Het voorbij zoevende verkeer spat ons kletsnat; de regen roffelt door mijn doorweekte spijkerjack heen in mijn haar en mijn gedachten buitelen door mijn hoofd als sokken in een droogtrommel.

We krijgen nooit een taxi. We moeten hier de hele nacht in de regen blijven staan. Die bananencocktails waren puur vergif, ik had bij vier moeten stoppen. Morgen moet ik naar de uitvaart van mijn vader. Ik ben nog nooit bij een uitvaart geweest. Als ik nou eens begin te snikken en iedereen naar me kijkt? Duffe Dave ligt waarschijnlijk op dit moment met een andere meid in bed. Hij zegt tegen haar dat ze mooi is en zij kreunt: 'Butch! Butch!' Ik heb blaren op mijn voeten en ze zijn ook nog eens ijskoud...

'Taxi!' roep ik in een reflex, bijna nog voordat ik het gele lichtje in de verte heb opgemerkt. Het komt onze kant op en dan gaat de richtingaanwijzer uit. 'Niet afslaan!' Ik zwaai verwoed met mijn armen. 'Hierheen! Hiero!'

Ik moet die taxi hebben. Het móét. Ik hou mijn spijkerjack op mijn hoofd vast, draaf een beetje slippend over de stoep en schreeuw 'Taxi! Taxi!' tot ik er schor van ben. Ik kom bij de hoek aan, waar een hele massa mensen staat. Ik ren eromheen, de treden van een voornaam gemeentegebouw op. Er is een bordes met een balustrade en links en rechts treden. Ik kan naar boven rennen, de taxi aanhouden, naar beneden vliegen en erin springen. 'Taxíí! Tááxíí!'

Yes! Hij stopt. Goddank! Eindelijk. Ik kan naar huis, een bad nemen en deze hele dag vergeten.

'Hier!' roep ik. 'Ik kom eraan, wacht even...'

Tot mijn consternatie zie ik een vent in pak beneden naar de taxi lopen. 'Die is van ons!' brul ik en ik storm de andere treden af. 'Van ons! Ik heb die taxi aangehouden! Waag het niet... Aargh! Aáááargh!'

Voordat ik het goed en wel beseft, glibber ik over een natte tree. Terwijl ik val, raast het ongeloof door mijn brein. Ik ben uitgegleden op die stomme, goedkope laarzen met hun gladde zolen. Ik buitel zo de treden af, als een kind van drie. Ik reik wanhopig naar

de stenen balustrade, schaaf mijn huid, verzwik mijn pols, laat mijn tas vallen en zoek overal houvast, maar ik kan mezelf niet tegenhouden...

O, shit.

De grond komt recht op me af, ik kan niets beginnen, dit gaat echt, écht pijn doen...